

Kan en domstol i en værtsmedlemsstat efterprøve, om der foreligger det organiske bånd mellem den virksomhed, der har udsendt en arbejdstager, og den udsendte arbejdstager, henset til at begrebet »virksomhed, hvortil han normalt er knyttet« i artikel 14, stk. 1, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71⁽¹⁾ – i overensstemmelse med afgørelse nr. 128 – kræver, at der består et organisk bånd under udstationeringsperioden?

Kan en domstol i en anden medlemsstat end den, der har udstedt den ovennævnte attest (blanket E 101), tilsidesætte og/eller annullere den pågældende attest, hvis det af de faktiske omstændigheder, der forelægges den til bedømmelse, fremgår, at der mellem den virksomhed, der har udsendt en arbejdstager, og den udsendte arbejdstager ikke foreligger et organisk bånd under udstationeringsperioden?

Er den kompetente institution i oprindelseslandet bundet af en afgørelse truffet af en domstol i værtsmedlemsstaten, som tilsidesætter og/eller annullerer den ovennævnte attest (blanket E 101), under omstændigheder som de ovenfor anførte?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149, s. 2).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 11. oktober 2004 af Bundesgerichtshof i sagen Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH, mod arvingerne efter afdøde Dieter Deppe: 1. Ulrich Deppe, 2. Hanne-Rose Deppe, 3. Thomas Deppe, 4. Matthias Deppe, 5. Christine Urban, født Deppe (sag C-7/05), mod Siegfried Hennings (sag C-8/05) og mod Hartmut Lübbe (C-9/05)

(Sag C-7/05, C-8/05, C-9/05)

(2005/C 82/15)

(Processprog: tysk)

Ved kendelse afsagt den 11. oktober 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 14. januar 2005, har Bundesgerichtshof i sagen Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH, mod arvingerne efter afdøde Dieter Deppe: 1. Ulrich Deppe, 2. Hanne-Rose Deppe, 3. Thomas Deppe, 4. Matthias Deppe, 5. Christine Urban, født Deppe (sag C-7/05), mod Siegfried Hennings (sag

C-8/05) og mod Hartmut Lübbe (C-9/05), forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er betingelsen for beregning af udsåningsvederlaget i artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1768/95⁽¹⁾, hvorefter vederlaget skal være »betydeligt lavere« end det beløb, der i samme område opkræves for en licens til produktion af formeringsmateriale af samme sort, opfyldt, når der beregnes et fast vederlag, som er 80 % af dette beløb?
2. Indeholder artikel 5, stk. 4 og 5, i forordning (EF) nr. 2605/98⁽²⁾ en værdimæssig fastsættelse af størrelsen af udsåningsvederlaget, når det betales i henhold til lov?

I bekræftende fald, gælder denne fastsættelse som udtryk for et almindeligt princip tillige for udsåninger, som har fundet sted før ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 2605/98?

3. Indebærer en aftale mellem organisationer for indehavere af sortsbeskyttelse og landbrugere i den i artikel 5, stk. 4, i forordning (EF) nr. 2605/98 anvendte forstand, når den skal tjene som retningslinje, at grundelementerne (beregningssparametrene) i aftalen skal overtages, når der betales vederlag i henhold til lov, selvom indehaveren af sortsbeskyttelse ved beregningen af godtgørelsen i henhold til lov ikke kender alle parametre vedrørende den udsående landbruger, der er nødvendige for beregningen i henhold til aftale, og heller ikke kan pålægge landbrugeren at give disse oplysninger?

I bekræftende fald: Er det en forudsætning for en sådan aftales gyldighed, når den skal tjene som retningslinje, at kravene i artikel 5, stk. 4, i forordning (EF) nr. 2605/98 overholdes, selv om aftalen blev indgået inden forordningens ikrafttrædelse?

4. Fastsætter artikel 5, stk. 5, i forordning (EF) nr. 2605/98 en øvre grænse for vederlaget i henhold til aftale og/eller i henhold til lov?
5. Kan en aftale mellem faglige organisationer anses for retningslinje i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 5, stk. 4, i forordning (EF) nr. 2605/98, når den overskrider vederlagssatsen på 50 % af beløbet i henhold til artikel 5, stk. 5, i forordning (EF) nr. 2605/98?

⁽¹⁾ EFT L 173, s. 14.

⁽²⁾ EFT L 328, s. 6.